

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5725200589
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5725200589.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, XXX XX A., o zaplatenie 441,97 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti platobnému rozkazu Okresného súdu Martin č.k. 15Csp/7/2025 - 65 zo dňa 28.04.2025, takto

rozhodol:

Platobný rozkaz súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdzuje.

Vo výroku I. zostáva platobný rozkaz súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým platobným rozkazom žalovanému uložil, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil žalobcovi sumu 441,97 Eur spolu s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 441,97 Eur od 22.10.2024 do zaplatenia, trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku v sume 25,- Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 114,09 Eur alebo v tej istej lehote podal odpor na tomto súde.

2. Proti výroku II. platobného rozkazu súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok zrušil alebo zmenil tak, že zaviazže žalovaného na úhradu trov konania v celkovej výške 196,12 Eur.

2.1. V podanom odvolaní uviedol, že je toho názoru, že žalobcovi prináleží náhrada trov právneho zastúpenia za preukázane vykonaný úkon právnej služby „predžalobná výzva“ (žalobca v konaní predložil pokus o zmier a podací hárok).

2.2. Žalobca v tejto súvislosti upriamil pozornosť aj na dôvodovú správu k vyhláške č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), ktorá uvedenú zmenu odôvodňuje tým, že „Z dôvodu rozdielneho rozhodovania v súdnej praxi sa navrhuje explicitne vyjadriť, že predžalobná výzva je úkonom právnej služby, za ktorú patrí advokátovi odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny.“ Podľa názoru žalobcu z tejto nepochybne vyplýva jasný úmysel a jednoznačný zámer zákonodarcu zjednotiť rozhodovaciu prax súdov, ktoré doposiaľ neboli jednotné v otázke, či je predžalobná výzva nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, alebo súčasťou nároku na náhradu trov konania v zmysle § 13a písm. d) vyhlášky o odmenách a náhradách, čím sa úspešná strana sporu, ktorej prislúchal nárok na náhradu trov konania, dostávala do pozície, že jej preukázane vynaložený a účelný

náklad za vyhotovenie a zaslanie predžalobnej výzvy nebol priznaný len z dôvodu, že si ho úspešná strana uplatnila „nesprávne“ (pričom posúdenie „správneho“ uplatnenia tohto nároku sa líšilo v závislosti od toho-ktorého súdu). Žalobca mal zato, že novela vyhlášky o odmenách a náhradách jednoznačne odstránila pochybnosť o tom, či možno predžalobnú výzvu považovať za trovy právneho zastúpenia (teda nie za príslušenstvo pohľadávky), a to práve tým, že za tento úkon explicitne uviedla, že sa jedná o súčasť náhrady trov konania, a teda sa považuje za úkon, za ktorý patrí advokátovi odmena.

2.3. Vo vzťahu k účelnosti tohto úkonu právnej služby žalobca uviedol, že tento náklad žalobcovi vznikol následkom toho, že žalovaný si nespĺnil voči žalobcovi svoju povinnosť uhradiť svoj dlh a žalobca sa túto situáciu snažil vyriešiť najprv mimosúdnou cestou – zaslaním kvalifikovanej predžalobnej výzvy žalovanému, v ktorej ho upozornil na existenciu dlhu, jeho výšku, ako aj lehotou na jeho dobrovoľnú úhradu spolu s údajmi, na ktorých môže žalobcu kontaktovať a dohodnúť sa na riešení danej situácie. Je preto zrejmé, že účelom takejto výzvy bolo vyhnúť sa súdnemu konaniu, čo bolo nakoniec nepochybne aj v prospech žalovaného. Žalobca preto v tejto súvislosti poukázal nato, že zo strany žalobcu boli vykonané a uplatnené len úkony, ktoré boli nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie úspechu vo veci, predovšetkým zaslanie spornej predžalobnej výzvy, ktorá prioritne slúži, resp. smeruje k predchádzaniu súdnych konaní spojených s ďalšími nákladmi v podobe súdnych trov. Tieto si žalobca uplatnil v zmysle § 13a vyhlášky o odmenách a náhradách. K uvedeným úkonom si žalobca uplatnil aj režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky o odmenách a náhradách. Žalobca mal zato, že ním uplatnená výška náhrady trov konania (zahŕňajúc náklad za úkon právnej služby – predžalobná výzva) bola správna a vo výške stanovenej právnymi predpismi, v dôsledku čoho podľa názoru žalobcu vychádza uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko neaplikoval na vec príslušné ustanovenia vyhlášky o odmenách a náhradách, v dôsledku čoho tak zaviazal uznesením protistranu na náhradu trov konania v nesprávnej (nezákonnej) výške.

2.4. Žalobca považoval za potrebné dodať, že v prípade, ak by sa súd nestotožnil s klasifikáciou nákladov za vykonaný úkon právnej služby – predžalobnej výzvy ako súčasťou nároku na náhradu trov konania (ako uviedol žalobca v podanej žalobe), mal konajúci súd vziať do úvahy, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd), v dôsledku čoho je zrejmé, že právne predpisy nie sú predmetom dokazovania, preto ich konajúci súd musí poznať. Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť, a to bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je, alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23CoCsp/6/2023 zo dňa 08.02.2023, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoCsp/65/2022 zo dňa 10.01.2023, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9CoCsp/57/2022 zo dňa 30.11.2022, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16CoCsp/6/2022 zo dňa 27.07.2022, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/41/2022 zo dňa 11.10.2022, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/38/2022 zo dňa 30.11.2022, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/49/2022 zo dňa 31.10.2022, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/64/2022 zo dňa 10.01.2023.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací [§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 2, § 357 písm. m) CSP], preskúmal platobný rozkaz súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP vo výroku II. ako vecne správne potvrdil. Platobného rozkazu súdu prvej inštancie vo výroku I., odvolaním nenapadnutom, sa nedotýka.

5. Z hľadiska posúdenia prípustnosti podaného odvolania považoval odvolací súd za podstatné znenie § 265 ods. 1 veta druhá CSP, v zmysle ktorého výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom

rozkaze považuje za uznesenie. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ súd prvej inštancie v danom prípade rozhodol výrokom o trovách konania, oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať platobný rozkaz v danej časti vyplývalo z § 357 písm. m) CSP, podľa ktorého odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade rozhodovania platobným rozkazom je súd povinný rozhodnúť aj o výške trov konania (nielen o rozsahu nároku), avšak táto povinnosť neznamená, že by výrok o trovách konania nemohol byť predmetom preskúmania odvolacím súdom. Opačný výklad by viedol k odlišnému postupu v porovnaní s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania inými typmi rozhodnutí, ktoré *expresis verbis* podliehajú odvolaciemu prieskumu. Takáto disproporcja evidentne nebola cieľom zákonodarcu a na základe systematického výkladu možno podľa názoru odvolacieho súdu dospieť len k záveru o prípustnosti odvolania proti napadnutému výroku obsiahnutému v platobnom rozkaze podľa spomínaného § 357 písm. m) CSP.

6. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd konštatuje, že podľa novej právnej úpravy uvedenej v ustanovení § 251 CSP sa za trovy konania považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t.j. v období od začatia konania (§ 156 CSP) do jeho právoplatného skončenia.

7. Jednotlivé úkony právnej služby musia byť posudzované samostatne so zreteľom na to, či išlo o odôvodnený a účelne vynaložený výdavok, ktorý strane sporu vznikol v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Za trovy konania tak môžu byť považované iba tie výdavky, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu a boli súdu riadne preukázané a zároveň musí ísť o účelne vynaložené výdavky, ktoré majú priamu súvislosť s uplatňovaním alebo bránením práva a ktoré vznikli v konaní. Súčasná zákonná definícia trov konania na rozdiel od predošlej právnej úpravy predpokladá výslovný časový aspekt vynaloženia týchto nákladov, keď na to, aby výdavky mohli byť považované za trovy súdneho konania, musia vzniknúť strane v danom súdnom konaní. Civilné sporové konanie sa začína výlučne podaním žaloby alebo návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia na súd, resp. podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu na súd, preto výdavky, ktoré vzniknú pred týmto okamihom (kam patria aj výdavky na predžalobnú výzvu), nemožno považovať za trovy súdneho konania.

8. Odvolací súd konštatuje, že zo spisového materiálu vyplýva, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol doručený súdu dňa 26.02.2025 a predžalobná výzva je datovaná dňom 12.02.2025 (č.l. 7 súdneho spisu), teda pred začatím súdneho konania. Odvolací súd považuje za potrebné podotknúť, že vyhláška, ktorá uvádza v § 13a ods. 1. písm. d) ako odmenu za predžalobnú výzvu - pokus o zmier, bola vydaná v nadväznosti na iný právny predpis ako je Civilný sporový poriadok, a to k zákonu č. 586/2003 Z. z. o advokácii, pričom upravuje, za akých podmienok a akým spôsobom sa určuje výška odmeny advokáta a výška náhrad za poskytnuté právne služby. Vyhláška však nie je vykonávacím predpisom vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku a žiadnym spôsobom nemení ani nerozširuje zákonnú definíciu trov konania.

9. Žalobca bol toho názoru, že mu prináleží náhrada trov právneho zastúpenia za preukázané vykonané úkony právnej služby „predžalobná výzva“. V tomto kontexte je nepochybné, že samotné odoslanie predžalobnej výzvy predstavuje úkon právnej služby, avšak priznanie náhrady odmeny advokáta zaň a s tým súvisiacich náhrad advokáta v rámci trov konania neprípúšťa právna úprava, konkrétne znenie § 251 CSP, podľa ktorého trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Ak si žalobca uplatnil niektoré výdavky súvisiace s predžalobnou výzvou (pokusom o zmier), ktoré vznikli pred začatím konania a ani nemali bezprostredný súvis so začatím konania, tieto mohli mať jedine charakter príslušenstva pohľadávky regulovanej § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

10. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa vychádza zo skutočnosti, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania, je začatie súdneho konania. Dovtedy nejde o trovy konania, ibaže ide o náklady navonok úzko spojené so súdnym konaním, resp. s jeho začatím (napr. úkon právnej služby - písomné podanie - žaloba; k tomu viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn. III. ÚS 642/2021 z 30.11.2021). Takýmito nákladmi nie je predžalobná výzva, keďže tento úkon nesmeruje priamo k začatiu súdneho konania, ale je (ako tomu bolo aj v súdnom prípade) skôr prostriedkom jeho predídenia. Zároveň nejde (s výnimkou podľa § 3 ods. 6 písm. d) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní) ani o formálnu podmienku začatia konania podľa § 156 CSP.

11. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní tvrdil, že „strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu a ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť, a to bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je, alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne“, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti uvádza, že v danom prípade by do úvahy prichádzalo uplatnenie spornej sumy ako príslušenstva pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), avšak čo by zakladalo hmotnoprávny nárok, ktorý by bol založený na odlišných rozhodujúcich skutočnostiach, ako aj dôkazoch (ktoré je žalobca povinný uviesť v žalobe § 132 CSP), ako pri uplatnení nároku na náhradu trov konania, čo bez zmeny žaloby v zmysle § 140 ods. 2 CSP neprichádza do úvahy.

12. Odvolací súd pre úplnosť konštatuje, že v danom prípade si však žalobca sporný nárok neuplatnil a pokiaľ na základe opravného prostriedku alternatívne mienil dosiahnuť taký stav, že mu bude priznaná požadovaná náhrada nákladov za predžalobnú výzvu, tento jeho postup nie je zlučiteľný s § 379 CSP, v zmysle ktorého je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (žalobca odvolaním nenapadol výrok I. platobného rozkazu súdu prvej inštancie, ktorým bolo plne rozhodnuté o jeho uplatnených nárokoch vrátane nárokov na zaplatenie príslušenstva žalovanej pohľadávky) a súčasne aj v zmysle § 216 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 CSP aj žalobným návrhom (žalobca sa zaplatenia sumy 57,04 Eur domáhal titulom nároku na náhradu trov konania a nie titulom nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky). V nadväznosti na uvedené považoval odvolací súd postup súdu prvej inštancie za správny.

13. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na rozhodnutia krajských súdov, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutia odvolacích súdov nie sú pre odvolací súd rozhodnutiami vyššej súdnej autority, pričom zdôrazňuje, že závery už vyslovené v iných rozhodnutiach nemožno vnímať ako závery rigidné a konečné, nepodliehajúce následnému vývoju, prehodnoteniu, príp. zmene.

14. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd, vychádzajúc z odvolacích námietok vymedzených odvolateľom v podanom odvolaní, napadnutý platobný rozkaz súdu prvej inštancie vo výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V ostatnej časti, t.j. vo výroku I. ponechal platobný rozkaz súdu prvej inštancie nedotknutý, pretože nebol napadnutý odvolaním.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorému tak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva aj z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

16. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline, dňa 29. júla 2025
predsedníčka senátu

JUDr. Eva Malíková

JUDr. Vladimír Topoľančík
člen senátu

Rozhodnutie nemohol podpísať pre neprítomnosť, z dôvodu čerpania dovolenky (§ 394 ods. 2 CSP)

JUDr. Roman Tichý
člen senátu